

Papa – nastavljajući ciklus kateheza koji se održava tijekom cijele Jubilarne godine pod nazivom "Isus Krist, naša nada" – usmjerava svoju meditaciju na temu "Ponovno upaliti".

"Nije li nam srce gorjelo u grudima?" (Lk 24,32)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas vas želim pozvati da razmislite o jednom iznenađujućem aspektu Kristova uskrsnuća: Njegovoj poniznosti. Ako se prisjetimo evanđeoskih izvještaja, primjećujemo da uskrsli Gospodin ne čini ništa spektakularno kako bi nametnuo vjeru svojim učenicima. Ne pojavljuje se okružen anđeoskim vojskama, ne izvodi spektakularne geste, ne izgovara svečane govore kako bi otkrio tajne svemira. Naprotiv, približava se diskretno, kao običan putnik, kao gladan čovjek koji traži da podijeli malo kruha (usp. Lk 24,15.41).

Marija Magdalena zamjenjuje ga za vrtlara (usp. Iv 20,15). Učenici iz Emausa misle da je stranac (usp. Lk 24,18). Petar i ostali ribari misle da je običan prolaznik (usp. Iv 21,4). Mi bismo očekivali specijalne efekte, znakove moći, nepobitne dokaze. Ali, Gospodin to ne traži: On bira jezik blizine, običnosti, normalnosti, zajedničkog stola.

Braćo i sestre, u tome se krije dragocjena poruka: uskrsnuće nije kazališni čin, nego tiha preobrazba koja daje smisao svakom ljudskom činu. Uskrsli Isus blaguje komad ribe pred svojim učenicima – to nije nevažan detalj, to je potvrda da naše tijelo, naša povijest, naši odnosi nisu ljuska koju treba odbaciti. Oni su predodređeni za puninu života. Uskrsnuti ne znači postati nejasan duh, nego ući u dublje zajedništvo s Bogom i s braćom, u čovječnost preobraženu ljubavlju.

U Kristovoj Pashi sve može postati milost. Čak i najobičniji čini: jesti, raditi, čekati, brinuti se za dom, poduprijeti prijatelja. Uskrsnuće ne uklanja život iz vremena i truda, nego mu mijenja smisao i "okus". Svaki čin učinjen u zahvalnosti i zajedništvu predokus je Božjega kraljevstva.

Ipak, postoji jedna prepreka koja nam često onemogućuje prepoznati Kristovu prisutnost u svakodnevici: uvjerenje da radost mora biti bez rana. Učenici iz Emausa hodaju tužni jer su se nadali drugačijem završetku, Mesiji koji ne poznaje križ. Iako su čuli da je grob prazan, ne mogu se nasmiješiti. Ali, Isus im se pridružuje i strpljivo im pomaže razumjeti da bol nije poricanje obećanja, nego put kojim je Bog pokazao mjeru svoje ljubavi (usp. Lk 24,13-27). Kad napokon sjednu s Njim za stol i lome kruh, otvaraju im se oči. I shvaćaju da im je srce već gorjelo, iako to nisu znali (usp. Lk 24,28-32). To je najveće iznenađenje: otkriti da ispod pepela razočaranja i umora uvijek postoji žar koji samo čeka da bude ponovno rasplamsan. Braćo i sestre, Kristovo nas uskrsnuće uči da ne postoji priča toliko obilježena razočaranjem ili grijehom da ne može biti potaknuta nadom. Niti jedan pad nije konačan, niti jedna noć vječna, niti jedna rana predodređena da zauvijek ostane otvorena. Koliko god se osjećali daleko, izgubljeno ili nedostojno, ne postoji udaljenost koja može ugasiti nepobjedivu snagu Božje ljubavi.

Ponekad mislimo da nas Gospodin posjećuje samo u trenutcima sabranosti ili duhovnog žara, kad se osjećamo dostojnima, kad naš život izgleda uređen i svijetao. A uskrsli Krist približava nam se upravo u najmračnijim zakutcima: u našim neuspjesima, u narušenim odnosima, u svakodnevnim naporima koji nas pritišću, u sumnjama koje nas obeshrabruju. Ništa od onoga što jesmo, ni jedan djelić našeg postojanja nije mu stran.

Danas se uskrsli Gospodin pridružuje svakome od nas, dok hodamo svojim putevima – onima rada i zalaganja, ali i onima patnje i samoće – i s beskrajnom nas nježnošću poziva da mu dopustimo da nam zagrije srce. Ne nameće se bučno, ne traži da ga odmah prepoznamo. Strpljivo čeka trenutak kada će nam se otvoriti oči koje će ugledati Njegovo prijateljsko lice, sposobno da razočaranje pretvori u pouzdano iščekivanje, tugu u zahvalnost, malodušnost u nadu.

Uskrsli želi samo pokazati svoju prisutnost, postati naš suputnik na putu i u nama zapaliti sigurnost da je Njegov život jači od svake smrti. Molimo stoga milost da prepoznamo Njegovu poniznu i diskretnu prisutnost, da ne tražimo život bez kušnji, da otkrijemo kako svaka bol, ako je prožeta ljubavlju, može postati mjesto zajedništva.

I mi, kao učenici iz Emausa, vratimo se svojim domovima radosna srca. Jednostavnom radošću koja ne briše rane, nego ih osvjetljava. Radošću koja proizlazi iz sigurnosti da je Gospodin živ, da hoda s nama i da nam u svakom trenutku daje mogućnost novog početka.